

че до кафеджийницата се бѣха набарли 15 - 20 души, а Сава Пеневъ турилѣ рѣжа на единѣ чифтѣ кобури съ сръбѣрни тепелици и белизици, изящно изработени. Собственностъ били на единѣ арнаутиѣ, който ги оставилѣ на храниение у кафеджия. Послѣдний държеше кобуритѣ отъ едната страна, а Савата-отъ другата, арнаутина пѣкъ се молѣше да ни му ги взематѣ. Другъ единѣ отъ другаритѣ ни извадилѣ си бѣше касатурата и застъгаше да удари арнаутина по главата. Извикахъ: „*Стойте задъпадно е, кръвъ да се не пролива*“ Казахъ на Савата да освободи кобуритѣ и ги даде на кафеджията. Бърже, бърже долѣтъ Войновски и, като разбра какво се е вършило, каза: строго ще се наказватѣ сния, които продължаватѣ да нарушаватѣ реда и благоприличието. Слѣдъ това азъ го придружихъ кѣмъ бюфетя. Попитахъ го за прѣвзимането на парахода. Той ми каза, че станало повече, отъ колкото можехме да се надѣемъ. »Ако не бѣше трошенето на ковчезитѣ, и пасажеритѣ нѣмаше да усѣгятъ какъ се плѣни« добави той. До като довърши послѣднитѣ думи, бѣхме вече вжтрѣ въ бюфета. Тамъ бѣха Димитръ Дишлията. Петѣръ Юрдановъ, Спасъ Соколовъ, Иваница Данчовъ, Тодоръ Стояновъ, Андонъ Куковъ, Петѣръ Паскалевъ и единѣ младъ момѣкъ — търговецъ. Послѣдний билѣ родомъ отъ Силистра. Черпѣха се. Единѣ отъ тѣхъ разправяше, че прѣди още думата »оржие« да била изказана отъ войводата, студеното желѣзо висело вече надъ главитѣ на служащитѣ. Тѣй, че всички само въ единѣ мигъ биле плѣнени. Войновски слѣзълъ бѣ долѣ въ камарата при войводата и заедружно прѣковаваха знамето на дървото. Паскалевъ донѣсе едно блюдо съ прозоли и ме покани. Направихъ една малка закуска, пихъ чаша бира, а слѣдъ това излѣзохъ навънъ. Намѣрихъ се тогава съ Д. Икономовъ установихъ се на прѣдната частъ на парахода. Размѣнихме по нѣколко думи. Питахъ го за мѣстото кждѣто се готвихме да излѣземъ, обаче той